

Cíl naší cesty

Nebe, peklo, smrt a ďábel - to byly pojmy, které mě kdysi v dětství strašily a působily ve mně zmatek. Mým úkolem tehdy za horkých letních večerů bylo zalévat květiny na hrobech mých příbuzných na našem vesnickém hřbitově. Chodila jsem tam pravidelně a hodně přemýšlela o místě, kde nyní byli lidé, které jsem částečně osobně znala. Život, smrt - co to vlastně je? Takové byly moje otázky.

Dnes po mnoha mnoha letech zase často procházím mezi řadami hrobů. Dvě data a mezi nimi čárka. Ta označuje život, který tady na zemi strávili ti, kdo tam jsou pochováni. Co po nich zůstalo?

Na náhrobku mého manžela bude vyrytý verš z Janova evangelia: „Ježíš řekl: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít“ (Jan 11,25).

Jak je to možné? Tato záhada se vyřeší, když si uvědomíme, že Bible používá pro „život“ dva různé pojmy: *bios* a *zoé*. V první řadě život pro nás znamená „biologicky fungovat“. A když potom srdce přestane tlouct, mluvíme o smrti. Ale my lidé jsme daleko víc než biologicky fungující mechanismus. Byli jsme stvořeni jako někdo, kdo má být Božím obrazem, jako bytostí, které dokážou mít vztah. Naše určení, kvalita naší existence spočívá ve významu slova *zoé*.

V rozporu s původním Božím záměrem člověk propadl smrtelnosti. Jeho biologický život neodvratně vede ke smrti. Proč?

V zahradě Eden, v místě, které označujeme jako ráj, stály vedle jiných dva stromy, strom života a strom poznání dobrého a zlého (1. Mojžíšova 2,9). První lidé dostali od Boha jasný pokyn: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti“ (1. Mojžíšova 2,16-17).

Očekávali bychom, že první lidé na místě padnou a umřou, jakmile snědí ovoce ze zakázaného stromu. Tak to ale nebylo. Boží hrozba musela mít jiný význam. Poté, co Adam a Eva neposlechli, Bůh řekl: „Teď je člověk jako jeden z nás, zná dobré i zlé. Nepřipustím, aby vztáhl ruku po stromu života, jedl a byl živ navěky“ (1. Mojžíšova 3,22).

Z tohoto verše musíme tedy vyvodit, že člověk byl původně stvořen jako nesmrtelný, protože dosud směl jíst ovoce všech stromů včetně stromu života, ovšem ne ze stromu poznání dobrého a zlého.

Když se vztah mezi Stvořitelem a stvořením v důsledku neposlušnosti přerušil, chtěl Bůh zabránit tomu, aby člověk žil navěky jako ztracený, oddělený od něho. Proto člověka z ráje vyhnal. Od té doby má biologický život každého z nás na zemi jednu svůj konec, je časově omezený. To je jeden z důsledků

pádu, tedy neposlušnosti vůči Bohu. Není to však jeho jediný důsledek. Člověku, který se vzdálil od Boha, chybí *zoé*, život jako takový, je duchovně mrtvý, i když je třeba úplně zdravý!

Chybí mu totiž to nejdůležitější, kvůli čemu byl stvořen: vztah s Bohem. A to se nezmění ani po smrti - pokud předtím nepřijal Boží nabídku podanou v Ježíši Kristu. Bůh poslal svého Syna (nikoho menšího!) na svět, aby napravil zkázu, kterou způsobil pád člověka do hříchu, a aby mu znovu umožnil žít životem *zoé*.

„A v nikom jiném není záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni“ (Skutky 4,12).

Ježíš Kristus zaplatil na kříži za naše viny. Kdo tento dar vírou přijme, dostává věčný život už teď a biologická smrt na tom nic nezmění.

„Minutu poté, kdy se dostanete za oponu věčnosti, vás buď přivítá osobně Ježíš, nebo budete prožívat první dojmy takové temnoty, jakou jste dosud neznali. V každém případě je vaše budoucnost neodvolatelně dána,“ píše Erwin W. Lutzer. A irský spisovatel a literární vědec C. S. Lewis píše: „Každá lidská bytost je na cestě, aby se stala dokonalou bytostí, dokonalou nad jakoukoli představu. Nebo naopak bytostí zkaženou a pro každého zachránce nedosažitelnou.“

Smrt je pro člověka, který svůj život svěřil Ježíši, branou do slávy. Copak to není krásná vyhlídka!

Bůh volá každého člověka do své blízkosti. Můžeme si vybrat. O cíli své cesty si rozhodujeme sami. ■

Yvonne Schwengelerová (převzato z ETHOSu 4/2015)

